

Bestuur

President : Martin Liefrink
Oud President : Toon Gasseling
1^e Vice President : Kees van Steenberg
2^e Vice President : John Brands
Secretaris : Peter Bob Peerenboom
Penningmeester : Jos Niesink
Bankrekening : ABN-AMRO 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Secretariaat

Peter Bob Peerenboom : Nonnenmate 24
7006 CP Doetinchem
Telefoon : 0314 346096
Mobiel :
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : www.lionslolas

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 19.45 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.
Plaats : Hotel Villa Ruimzicht
Ds van Dijkweg 40
7001 CV Doetinchem
Telefoon : 0314 - 320680
E-mail : info@hotelvillaruumzicht.nl

- Bij verhindering voor de vergadering altijd bij de secretaris afmelden

- Bij verhindering voor de taphap altijd dinsdag vóór 20.00 uur bij de secretaris afmelden

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zal € 14,50 in rekening worden gebracht ten behoeve van de fundraisingkas.

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden zoals aangegeven op de uitnodiging

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Een beetje trots.....	3
Pres(s)praat September 2008.....	4
Afscheid van het Hertenbroeksgoed.....	7
Verslag bijeenkomst 3 september 2008.....	11
Het historische ei van Doetinchem.....	15
Verjaardagen.....	19
De boekenkast van.... Koos Kuiper.....	20
Een geplooid leven.....	22
De Aftrap.....	29
Combi Sudoku.....	31
Een vrouw.....	32
Commissies 2008-2009.....	34
Agenda 2008-2009.....	35

Een beetje trots

Natuurlijk, het stelt niet veel voor in vergelijking met de festiviteiten rondom het 50-jarig bestaan van onze Lions-club.

Maar nummer 250 van het bulletin is toch ook niet iets om zomaar aan voorbij te gaan. We hebben er niet iets bijzonders aan gedaan en dat is maar goed ook. Want het bulletin is desondanks van voor naar achter propvol geschreven met lezenswaardige stukken over waar we allemaal mee bezig zijn. En dat is misschien wel het meest feestelijke aan dit bulletin: dat het bomvol staat met verslagen van onze activiteiten. Een duidelijk teken van de vitaliteit van onze club op dit moment.

De redactie.

Pres(s)praat September 2008

Beste Lions,

De eerste pres(s)praat van mij als jullie nieuwe president met een terug- én vooruitblik aan het begin van dit gouden jubileumjaar!

We hebben een mooie sportzomer gehad. Na een voor Nederland spetterend begin van het EK, de Tour met mooie beelden helaas zonder grote Nederlandse successen en de Olympische spelen met ook verrassende Nederlandse Olympisch kampioenen, zijn we ná Mart Smeets wat de media betreft nu weer aangeland in het 'einde van de dag tijdperk' van 'Pauw & Witteman'. De nazomer is begonnen! Zo ook de start van onze Lions-activiteiten in het 50e clubjaar waar we toch met elkaar iets heel speciaals van willen maken!

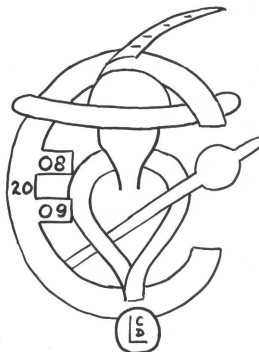
Wat het weer in Nederland betreft was het geen hete zomer, maar 'heet van de naald' waren wel de activiteiten waarvoor een aantal Lions zich ook ná 2 juli zijn blijven inzetten.

Met name de stuurgroep 24-4-(09), de commissie ACF en de activiteitencommissie gingen stug door met de voorbereidingen, want het is al snel 13 december (ACF), 17 januari (jubileumviering) en 24 april, de dag dat onze Lions Club Doetinchem 50 jaar bestaat.

Die dag willen we op een wel heel bijzondere manier gaan markeren. Er moet dus nog veel gebeuren in de komende maanden en de rails staat hierbij in de goede richting. Doorstomen dus!

De bestuursoverdracht op 2 juli was voor het eerst in 'Ruimzicht' onze nieuwe residentie. Een sfeervolle maar voor Toon en mij toch spannende avond waarbij ik het 'Lionslint' van Toon mocht overnemen en het ambitieuze jaarplan mocht ontvouwen. Die avond kregen onze Papillons ook een nieuwe 'Oppervlinder', Gus nam het 'vlinderstokje' van Janny over. Op haar manier heeft Janny vele jaren gezaaid, in goede bodem zo is gebleken.

Janny, ook namens mijn voorgangers nogmaals bedankt voor je inzet en bijzondere samenwerking. Gus heel veel succes en voldoening met je vlinders!

De gebruikelijke informele start van het seizoen was weer - helaas voor de laatste keer - bij Henk en Wil Kets. Een gedenkwaardige avond. Deze avond was weer fantastisch verzorgd door de crew van de familie Gasseling, gebloemd door Willemien en Ans, en versierd door Hans de Vries en door hem gevraagde Lions. Tijdens de koffiepauze die morgen, legde Henk Kets uit hoe 'flaporen' ontstaan in relatie tot de ooievaar op een wijze die kenmerkend is voor Henk, lachen dus... Evenzo, maar ook serieus, was de afluitiesceremonie. Nadat ik ook Wil in de bloemen mocht zetten met de overhandiging van de herinneringsoorkonde aan hun beiden en de traditionele fles medium-sherry aan Henk, liet Henk zich met Wil aan zijn zijde, als Olympisch medaillewinnaar huldigen. Het daarbij behorende 'Wilhelmus' werd door allen - ook door onze Duitse gasten (waarvoor de tweede regel van ons volkslied wel heel aansprekend is) - uit volle borst(en) meegezongen. Een onvergetelijke moment aan het einde van deze avond. De Achterhoek heeft inmiddels in De Gelderlander kennis kunnen nemen van dit spontane Lionsgebeuren.

Met hetgeen Hans en José Kietselaer is overkomen stonden we als mensen weer met beide benen op de grond. Zo ook toen we vernamen wat onze 1e vice president Kees van Steenberghe overkwam. Gelukkig zijn de vooruitzichten voor Kees, Ada en Bas weer goed en wij hopen dat Hans en Kees te zijner tijd weer in ons midden mogen zijn.

Arnold heeft mij gisteren laten weten dat hij naar verwachting weer naar de komende taphap komt. Hij is gelukkig snel hersteld van zijn val van de trap!

Zo zie je maar dat 'lief en leed' steeds een deel van het leven zijn. Ook Lions hebben daar oog voor. In dit verband ondersteun ik van harte de oproep van Bart Jaap tijdens onze bijeenkomst op 3 september om vooral ook Gerard van tijd tot tijd te bezoeken. Dat zal Gerard en vooral Rita zeer tot steun zijn.

Op 3 september was onder meer de presentatie van Theo Rougoor over de geschiedenis van 'het ei van Doetinchem' van heel vroeger, voor, tijdens en na de oorlog, de wederopbouw van de binnenstad.

De stilte tijdens de presentatie was kenmerkend voor de Lions-interesse voor dit onderwerp hetgeen ook door de presentator bijzonder is gewaardeerd. Het foto-schilderij van Jan Stap van de Doetinchemse Leeuw met de besproken mispelbloemen dat ik Theo die avond (dankzij Ans) nog kon

aanbieden bleek een mooie aanvulling op de presentatie. Een Lion heeft natuurlijk direct opgemerkt dat de Lions-leeuw twee kanten opkijkt, achteruit én vooruit, dat maakt toch steeds het verschil!

Bert, John en Theo hebben op 3 september met veel enthousiasme de status toegelicht van

resp. het project 24-4 en de ACF.

Maandagmiddag 8 september vond in het Stadhuis de door ons geïnitieerde bijeenkomst met de 'Betrokken Doetinchemmers' plaats. De opkomst (27 Betrokken Doetinchemmers) was fantastisch. Voor het door Bert op ingetogen wijze maar daardoor juist zeer aanpreekbaar gepresenteerde plan (met een professionele PowerPoint-ondersteuning van Theo) bleek een enorm draagvlak. Dezelfde middag hebben een aantal deelnemers zich spontaan aangemeld om zitting te nemen in de te vormen 'voorbereidingscommissie 24-4'. Deze mensen komen al op dinsdag 16 september a.s. bij elkaar samen met de leden van onze stuurgroep 24-4. Gebleken is dat er thans in Doetinchem een groot aantal ambassadeurs zijn voor ons plan. Wie anders dan onze burgemeester Herman Kaiser kon het die middag treffender verwoorden: "In Lions zit ook ons, ons samen Doetinchem!". Prachtig toch!

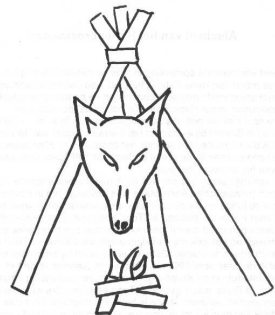
Martin Liefrink, 10 september 2008

Afscheid van het Hertenbroeksgoed

De meest verrassende opmerking tijdens de traditionele bbq kwam voor mij uit de mond van Henk Kets. Ik had het idee dat deze traditionele clubjaaropening sinds mensenheugenis op de boerderij van Henk en Wil werd gehouden, maar Henk maakte duidelijk dat perceptie en werkelijkheid niet per definitie samengaan: pas (alhoewel...) sinds 1996 komen wij in Braamt bij elkaar om het nieuwe clubjaar aan te vangen.

Omdat ik dacht dat de club al sinds het begin van de 80er jaren deze traditie kende, vroeg ik mij af wat er dan voor 1996 gebeurde aan het begin van het nieuwe Lionsjaar.

Toeval kon mij daarbij helpen: Gus en ik hadden een afspraak bij Toon en Carola (onze dochter Anne-Marie was gevraagd om in november als postbode te fungeren als zij voor haar werk waarschijnlijk weer een paar weken naar Hanoi zal afreizen en Toon wilde graag de relatie uitleggen die zij sinds een groot aantal jaren hebben met een hooggeleerde Vietnamees) en het leek mij een kleinigheid om allesweter Toon naar de bbq-geschiedenis te vragen. Dat viel tegen, want hij kwam niet verder dan dat in de jaren voor 1996 de jaaropening plaatsvond op het padvindersterrein in de Kruisbergse bossen, een activiteit georganiseerd door Dick de Bruin, waarbij volgens Toon eerst nog bouwvakdiensten moesten worden verleend alvorens het honk enigszins bruikbaar was. Uiteindelijk kwamen wij tot de conclusie dat omstreeks 1994 voor het eerst een bbq plaatsvond en dat daarvoor het clubjaar gewoon begon met de eerste bijeenkomst in september. Een verrassende uitkomst.

Dan de bbq anno 2008. Hoewel, bbq kun je deze bijeenkomst nauwelijks meer noemen, sinds Toon Gasseling zich met de catering is gaan bemoeien. Je zou het meer een bbq-buffet kunnen noemen, maar dan wel een van een zeer hoog gehalte. En dan de geweldige locatie waar wij de laatste jaren bivakkeren, dit jaar vrolijk opgefleurd door Ans en Willemien.

Hoe anders dan in de beginjaren, toen de Papillons nog zelf voor de salades zorgden en de mannen meestal na veel te lang borrelen een vuurtje begonnen

te stoken en met enig geluk pas tegen acht uur de eerste borden gevuld konden worden.

En wie herinnert zich niet de bijeenkomsten in de Braamtse beginfase "onder de kap", waarbij vooral Herman de Lange en Gerard Hehenkamp een hoofdrol speelden als roosteraars. Of, tijdens de voorbereiding in de ochtend,

de tocht per trekker naar het plaatselijke café om eigenhandig tafels, stoelen en drank op te halen, waarbij het kon gebeuren dat tijdens een bloedhete jaargang de voorraad frisdrank uit slechts twee flessen Spa bestond.

Maar ieder jaar leek de organisatie professioneler te worden: het sjuuwwerk bleef jarenlang gehandhaafd, maar al gauw werd de plaatselijke slager

ingehuurd voor de levering van de salades en het vlees. Maar het zelf roosteren bleef nog jarenlang een altijd weer spannende aangelegenheid waarbij de tijdsplanning meestal de cruciale factor was, want de ervaring van vorige jaren om vooral tijdig te beginnen was allang weer vergeten. En ook was er ieder jaar weer een grote hoeveelheid vlees over die dan weer op de hem eigen wijze door Wim Frommé bij opbod werd verkocht. Er zijn Lions die pas tegen de kerst de laatste stukken uit de vriezer haalden. Uiteindelijk werd slager Rosendahl ingehuurd waarmee wij ook van de roosterlast verlost werden en alle aandacht op het socializen kon worden gericht.

Dit alles naar aanleiding van de toch enigszins nostalgische editie van 2008 waarbij wij voor de laatste keer te gast waren op de stee van Henk en Wil.

Helaas was de belangstelling voor deze bbq wat tegenvallend: slechts een 25-tal Lions was aanwezig, natuurlijk wel met partner, maar toch... Jammer dat ook het bestuur zo slecht vertegenwoordigd was: geen secretaris, geen penningmeester, geen vice-presidenten. Er zullen ongetwijfeld goede redenen voor zijn, maar het voelde toch wat leeg aan. In verhouding was de Dorstener afvaardiging daarom goed vertegenwoordigd. (Waarbij opgemerkt dat het integreren van beide kanten wederom niet erg succesvol was. Een mooie

uitdaging dus voor de jumelagecommissie om daar verandering in te brengen...)

Het werd de nieuwe president Martin daarom ook niet gemakkelijk gemaakt want toen hij na de openingstoespraak de jarigen van de afgelopen maanden wilde toezingen bleek maar 1 van de 6 feestvarkens aanwezig te zijn en moest de zanghulde worden uitgesteld tot er uiteindelijk nog een jarige verscheen. Voordeel was wel weer dat door de inmiddels gesmeerde kelen er mooier dan ooit werd gezongen.

Ondanks de wat matige belangstelling maak je een bbq natuurlijk toch gewoon gezellig met de mensen die er wel zijn en dat gebeurde dan ook met verve. Het blijft altijd weer plezierig om na een lange vakantie-periode elkaar weer te treffen en nieuwtjes uit te wisselen. onder het genot van het waarvoor Toon en Irma de drankvoorraad door hun kinderen. Het de boom dus.

En dan is daar ongemerkt president de avond moet vraagt (en krijgt) hij een kok die het ons zo gemaakt en bedankt hij inzet waarvan wij voor de kunnen genieten. Om dan lofrede op Henk en Wil van wie wij als gastgevers afscheid moeten nemen. Heel toepasselijk had het bestuur gezorgd voor een fraai gekalligrafeerd diploma waarop de grote dank voor de jarenlang genoten gastvrijheid werd bezongen, naast natuurlijk de traditionele bos bloemen voor Wil en de fles medium-sherry voor Henk.

Maar het meest verrassende optreden moest toen nog komen. En als Henk Kets het woord neemt, weet je nooit waar het naar toe zal gaan, maar wel dat er weer iets om hartelijk om te lachen zal zijn. En hoe dit keer...!

verhalen, ervaringen en Zeker als dat gebeurt fantastische buffet hadden gezorgd, terwijl vakkundig werd beheerd verhaal van de appel en

snel het moment dat de beëindigen. Natuurlijk groot applaus voor de gemakkelijk heeft Toon en Irma voor hun laatste keer hebben te eindigen met een

Bij de voorbereiding in de ochtenduren was er kennelijk gesproken over volksliederen. Naar aanleiding daarvan verraste Henk ons met de bekentenis dat hij en Wil in vroeger tijden de ambitie hebben gehad om deel te nemen aan de Olympische Spelen, maar dat zij bij (volstrekt) gebrek aan talent daar in de verste verte niet aan toe gekomen zijn. Geïnspireerd door de (toen nog) enige gouden medaille die Nederland in Peking was toegevallen, leek het hem geweldig als hij samen met Wil een huldiging zou mogen ondergaan waarbij het Wilhelmus zou klinken. Fluks dus Henk en Wil op een krat gezet (een erepodium was helaas niet voorzien) en uit een 50-tal kelen klonk op indrukwekkende wijze ons volkslied. Een

bijzondere ervaring, waarbij tijdens het zingen van "van Duitsen bloed" menig oog schalks naar de wat verbaasd kijkende Lions uit Dorsten keek.

Hoe het nu verder moet met de traditionele jaaropening is nu nog ongewis. Andere locatie, dat in ieder geval, en ook een andere invulling? Lijkt mij typisch iets voor een nieuwe commissie om zich daar over te buigen. Wel heeft Henk aangegeven dat in het jaar dat hij 80 wordt wij weer op de boerderij welkom zijn. Helaas is dat pas in 2012...

HB

Verslag bijeenkomst 3 september 2008

1. Opening

Voor de pauze konden wij met z'n allen genieten van de geweldige presentatie over Doetinchem verzorgd door Theo Rougour. Theo Soontiëns, Wim Frommé (een kroonjaar 70!), Gerard Roelofsen en Bart van der Laan worden uit volle borst toegezongen vanwege hun verjaardagen in de afgelopen weken. Het huishoudelijke gedeelte van de avond start om 21.30 uur. De president heet de aanwezige leden welkom in de eerste vergadering van het nieuwe jaar. Arnold heeft zich laten afmelden vanwege een aantal gekneusde ribben die hij dinsdag heeft opgelopen na een val. Er zijn in de afgelopen vakantiemaanden enorm veel activiteiten ontplooid door de leden. Het komende jaar staat er nogal wat te gebeuren vanuit de We-Serve-commissie en vanwege ons 50-jarig jubileum. Het bestuur spreekt haar waardering uit voor al die voorbereidingen. Ook kunnen we terugblikken op een fantastische barbecue bij de familie Kets. Henk en Wil hebben een oorkonde ontvangen voor hun jarenlange gastvrijheid; de avond werd mede geanimeerd door een niet te evenaren speech van Henk die werd afgesloten met het gezamenlijk zingen van het Wilhelmus met onze Duitse vrienden uit Dorsten. Omdat de activiteitencommissie traditioneel de BBQ organiseerde is zij door het bestuur gevraagd met een voorstel te komen voor een alternatieve opening van het seizoen volgend jaar.

2. Ledenzorg

Diverse leden vragen om de nodige zorg en aandacht van iedereen. De acute opname van Kees van Steenbergen vorige week heeft vanzelfsprekend iedereen geschokt. Het gaat gelukkig een stuk beter. Kees ligt nu op een gewone afdeling (Afdeling B1 kamer 112) in het Slingeland en mag (kort) bezoek ontvangen. Vanzelfsprekend wel in overleg met Ada. De situatie van Gerard Hehenkamp is stabiel. De recent gemaakte CT-scan is redelijk bemoedigend. Alle leden worden door Bart Jaap opgeroepen vooral ook eens keer op bezoek te gaan. Rita zal proberen om met Gerard op 29 oktober a.s. naar het Borghuis te komen. Niet iedereen bleek op de hoogte van de overval op Hans en José in juni j.l. bij hen thuis; ze zaten uren in de kelder opgesloten. Een traumatische gebeurtenis die je vertrouwen schaadt. Langzaam aan vinden zij de weg omhoog.

3. Ingekomen stukken

De secretaris laat de ingekomen stukken rondgaan:

- het vergaderschema en werkplan van district en zone;
- een bericht van de Wilde Ganzen over de ontvangst van onze gift van €500,00;
- een uitnodiging voor de interservice-bijeenkomst van 11 september; iedereen heeft deze email ontvangen. Slechts 4 leden blijken zich te hebben opgegeven. Inmiddels (situatie 9 september) zijn dit er echter 12 geworden!
- een uitnodiging van het Platform Vredesberaad Doetinchem over de organisatie van de Dag van de Dialoog op 7 november a.s. Individuele leden worden oproepen hun huis open te stellen of anderszins hieraan mee te doen.

4. Mededelingen

- De nieuwe lidmaatschapskaartjes zullen door secretaris worden verspreid;
 - Het automatisch aanmelden via de website loopt nog niet. Tot nadere mededelingen volgen wordt iedereen verzocht zich via de website aan of af te melden voor alle activiteiten; U bent dus niet automatisch aangemeld! Meld u zich dus ook aan voor de aanstaande taphap op 17 september en de vergadering van 1 oktober a.s!
 - Er heeft een gesprek plaatsgevonden met de leverancier van de website. In overleg met onze web-beheerder, Han Meibergen, zullen een aantal verbeteringen worden aangebracht.
 - Alle leden worden van harte uitgenodigd de Metzo-Regatta op 26 september te bezoeken; start om 12.30 uur. Traditiegetrouw wordt deze activiteit ook dit jaar weer door een aantal Lions ondersteund.
 - Jan van Iersel wordt onder applaus begroet als nieuwe voorzitter van de jumelagecommissie. Binnenkort zal de commissie met een aantal voorstellen komen voor de activiteiten in het komende jaar. De jubileumactiviteit van 10-jaar jumelage heeft onverwacht veel minder
-

deelnemers gekend dan verwacht, zowel van Duitse als Nederlandse zijde. Het resultaat is een financieel te kort van ongeveer €840,-. Het ligt voor de hand dat onze club de helft van dit bedrag betaald. Het voorstel van het bestuur om deze kosten ten laste te laten komen van de opbrengst van de wijnactie 2008 wordt met één tegenstem aanvaard.

- Op de volgende vergadering (1 oktober) staan jaarrekening en begroting op de agenda. Ook heeft de We-Serve-commissie de voorzitters van de werkgroepen gevraagd verslag te doen van hun activiteiten. De werkgroepen van vorig jaar gaan door maar vanwege het jubileum worden dit jaar geen grote nieuwe activiteiten gestart. De activiteitencommissie zal de activiteiten in januari 2009 rond het jubileum presenteren.
- Aan de activiteitenkalender moet 18 oktober worden toegevoegd. Dan organiseert de werkgroep sport een jeu de boules avond. Ook partners zijn vanzelfsprekend uitgenodigd. Kosten €15,00 p.p. John zal alle leden hierover een mail sturen.
- Op 29 oktober eten we in het Borghuis. De start is vanzelfsprekend om 18.00 uur en niet 19.45 uur zoals vermeld in het bulletin. Een kleindochter van Jan Kruit wordt gevraagd verslag te doen van haar uitwisselingsreis.

5. Stuurgroep 24-04-2009 (jubileum activiteit)

Bert Lamers doet als voorzitter van de stuurgroep verslag van de laatste ontwikkelingen. In de afgelopen maanden is hard gewerkt om de oprichting van een sociëteit met fonds vorm te geven. Een flyer is ontwikkeld om een dertigtal bekende Doetinchemmers voor 8 september a.s. uit te nodigen. Daar zullen de ideeën voor de eerste maal aan buitenstaanders worden gepresenteerd door een coproductie van Bert en Theo. Het idee kan vanzelfsprekend alleen maar slagen als voldoende personen willen meedoen en ook bestaande fondsen het idee ondersteunen. Uit een eerste verkennende ronde lijkt er veel enthousiasme te bestaan. Maar het wordt niet een 'Lions activiteit', vanzelfsprekend wel een activiteit die vanuit het initiatief is ontstaan dat onze club heeft genomen. Als het lukt wordt dit ons belangrijkste jubileumgeschenk aan de Doetinchemse gemeenschap. Lions kunnen vanzelfsprekend te zijner tijd ook lid worden van de sociëteit.

Daarnaast stelt het bestuur voor om de huur van het Amphion voor het te houden symposium op 24 april a.s. (€1.400,00) te financieren uit onze fundraising pot. De vergadering gaat daarmee akkoord, hoewel sommige leden aangeven zich een meer aansprekend doel te kunnen voorstellen.

6. Christmas fair op zaterdagavond 13 december a.s.

Theo Soontiëns geeft een uitgebreide inleiding hoe we de 13e december a.s. ons aandeel in de Christmas fair willen vormgeven. Het is de bedoeling dat een 16-tal bekende Doetinchemmers (mannen en vrouwen) op die avond een kerstlied gaan zingen. Om dit een succes te laten worden, krijgen deze niet-zangers begeleiding van 8 professionele coaches (docenten van de muziekschool, zangers, e.d). Deze laatste groep heeft zijn/haar medewerking al toegezegd. De komende weken worden de 16 Doetinchemmers benaderd. De bedoeling is een 20-tal sponsorpakketten van €500,00 te verkopen en daarnaast 350 kaarten van €25,00. De verwachte netto opbrengst van de avond wordt geschat op ongeveer €10.000,-. Het motto van de avond is 'Een stem voor een kind' waarbij de opbrengst van de avond bestemd is voor kinderen in het ziekenhuis. Via een ICT-oplossing wordt getracht de kinderen in het ziekenhuis te verbinden met hun klasgenoten op school.

7. Diversen en rondvraag

- o De bulletincommissie stelt voor een nieuwe rubriek te openen: "de boekenkast van..." of "de muziek van.....". Tevens is er een taakverdeling opgesteld en een datumlijstje gemaakt wanneer kopij moet worden ingeleverd. Een prima initiatief dat de secretaris dwingt het verslag van de vergadering op tijd af te hebben.
- o Enkele vragen en zorgen worden geuit rond de uitbreiding van de club Montferland-Emmerich. De founding fathers Henk en Jan zullen waarschijnlijk de begeleiding nog enige tijd voortzetten.
- o Op een vraag van Jan van Iersel meldt Henk Breuker dat het kleurenpalet dit jaar op kleinere schaal is voortgezet. Onze medewerking daaraan is niet meer noodzakelijk.

De vergadering sluit precies om 22.30 uur.

Peter Bob Peerenboom, secretaris.

Het historische ei van Doetinchem

Niet zonder trots presenteerde de president op de eerste bijeenkomst van het nieuwe clubjaar Theo Rougoor, door Martin de stadshistoricus genoemd. De oud vice-voorzitter van de Stichting Catharina Cultureel neemt ons mee op een reis door de tijd om de ontwikkelingen in het stadshart van Doetinchem te laten zien en dan vooral van 1900 tot 1940, de oorlogsjaren en de jaren van wederopbouw tot 1965.

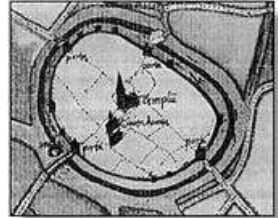

... eerst laat hij trots een gegoten
... zien van het oudste bestaande
... wapen in het land uit 1236, een eer
... Doetinchem overigens deelt met
... cht. Daarop de heilige Catharina, de
... w die een drietal eeuwen AD
... sen bekeerde en dat, zoals dat
... ger vaker gebeurde, met de dood
... st bekopen. Op het wapen staat zij
... beeld met in de ene hand een
... tak en de andere arm rustend op
... schild waarop drie mispelbloemen
... baar zijn. (De mispelbloem komt
... voor op de wapens van de graven
... Gelre, en Otto II van Gelre heeft
... n verleend,

vandaar...) Dat is de reden waarom die bloem nog steeds in het huidige stadswapen (daterend uit 1920) staat. En, geheel toevallig, is onlangs in het arboretum rond Villa Ruimzicht ook een mispelbloem geplant. (Ook nooit geweten dat meestal een leeuw in een wapen naar links kijkt en dat de leeuw op het stadswapen zoals dat op het oude gemeentehuis stond het omgekeerde deed, de zgn. afgewende leeuw, nu nog te zien op de Gaswal bij de Walmolen. De leeuw is overigens in het Doetinchemse wapen gekomen nadat de graven van Gelre "bevorderd" waren tot hertogen.)

Uit een reeks lucht- en satellietopnames blijkt dat de vorm van het Doetinchems centrum onveranderd is gebleven. De ei-vorm van het centrum en het stratenplan is in 2006 nog even herkenbaar als in 1928. Waarbij wel opvalt dat bij de opnames uit 1947 en 1950 de gaten in de stad als gevolg van de bombardementsschade nog steeds zichtbaar waren.

Dat wil niet zeggen dat er dan ook maar niets veranderd is. Zo is op een militaire kaart uit 1653 goed zichtbaar de plaats waar ooit het klooster Sion heeft gestaan, daar waar nu school Hagen is gesitueerd. Opvallend was ook een foto genomen vanaf Ruimzicht waarvandaan men de stadsbongerd kon zien evenals het stadskerkhof aan de Ds. Van Dijkweg.

Een foto op een ansichtkaart, vanaf de IJsselkade genomen (en mooi ingekleurd) uit 1909 laat niet alleen de Catharinakerk zien, maar ook de toen nog bestaande katholieke kerk die in 1933 gesloopt is wegens bouwvalligheid en waarvoor later de Paskerk in de plaats kwam.

Nieuw voor mij was dat, wat nu het Simonsplein is, vroeger gewoon Markt heette. Dat er daar markt werd gehouden was al wel bekend, maar dat er, komend vanuit de Grutstraat vlak voor de kerk een draai naar links werd gemaakt naar een klein pleintje met een smalle doorgang (waar nu ongeveer Schlösser staat), naar de Hamburgerstraat/Markt was een verrassing. Ongelooflijk dat daar de tram nog doorheen reed, maar dat geldt eigenlijk voor alle straten in de binnenstad. Dat pleintje heette vroeger Simonsplein en pas later, toen de doorgang was verbreed, is het grotere plein vernoemd naar oud-burgemeester Simons (1847-1869), die zich verdienstelijk heeft gemaakt door het marktwezen in de stad actief te promoten. Dank zij hem vonden op een gegeven moment zelfs op drie dagen in de week markten plaats.

Een veelvoud van foto's van het oude Doetinchem trekt voorbij. Nooit geweten dat er in de Oude IJssel ooit een keurig afgebakend zwembad is geweest. Hotel Rademaker in de Grutstraat werd afgebroken toen de kerktoeren na de oorlog herbouwd werd, een plek die daarna diende als parkeerplaats naast het huidige Merlijn. Gelukkig staat er nog wel de door architect Ovink naar invloeden van Berlage ontworpen bank, die vroeger beter als bank dan nu als discotheek rendeerd. De Boliestraat kende nog de

stadsboerderij, de oer-Doetinchemse familie Sachtleven bewoonde een kapitale villa op de plek waar nu de winkel nog steeds is. En ook het oude Ruimzicht met de prachtige fontein waar men nu naar streeft die in oude glorie te herstellen en waarbij men dan ook maar aandacht moet besteden aan de vroegere dakversiering. De nabijgelegen theekoepel lag nog gewoon aan een zandweg.

En dan is daar de oorlog die zo'n desastreuze invloed op de binnenstad heeft gehad. Drie bombardementen hebben grote gaten geslagen in de binnenstad. Fosforbommen op het Perlstein-terrein in de Waterstraat zorgde op 19 maart 1945 voor enorme ruïnes en bovenal talloze slachtoffers. De pas vier jaar oude hefbrug over de Oude IJssel werd compleet vernield. En op 23 maart een herhaling van de bommenregen. De foto's die laten zien dat het centrum in puin lag zijn indrukwekkend. In totaal zijn er 129 dodelijke slachtoffers te betreuren geweest. Navrant daarbij is natuurlijk dat het geallieerde bommenwerpers waren die de stad platlegden. Interessant de theorie dat dit allemaal op een vergissing berustte: doelwit had het Duitse Isselburg moeten zijn. En de Franse jagers die een paar dagen later ook hun lading boven de stad dropten zouden op weg zijn geweest naar Anholt. En dat alles zo kort voor de bevrijding. (Overigens is er in 2005 een boeiende dvd verschenen "Met het begin van de Lente", waarin o.a. een theorie wordt verdedigd dat het hier niet om vergissingen maar om gerichte acties van de geallieerden ging. Met name oud-verzetssmensen zijn die mening toegedaan. Zo zou bijvoorbeeld in een Doetinchems schoolgebouw een deel van het Leidse Kamerlingh Onnes

laboratorium zijn gevestigd waar gewerkt werd aan oorlogsmateriaal. HB.)

Opmerkelijk is een uitspraak uit kringen van de BVD dat de stad Doetinchem de stad is die relatief het meest getroffen is. Want het was niet alleen maar het "ei" dat in puin lag, ook de gebieden daarom waren ernstig beschadigd.

Twee opmerkelijkheden nog rond de oorlogsperiode. Toen koningin Wilhelmina (in een kennelijk niet erg geslaagd incognito) de stad kwam bezoeken en waarschijnlijk niet alleen mededogen betoonde maar ook hulp wilde aanbieden zei boer Muller, een bekend figuur in de stad: "Wij redden onszelf, majesteit!". En, heel vreemd,

lange tijd is er in de stad geen dodenherdenking gehouden. Reden daarvoor zou zijn geweest dat het te pijnlijk was om herinnerd te worden aan het feit dat het de geallieerden waren die de slachtoffers hebben veroorzaakt. Vele jaren later is er in de Catharinakerk een prachtig herinneringsraam aangebracht waarvan de symboliek luidt: "Je kunt de tijd niet ontvluchten". (Bij welke gelegenheid overigens de dag van het eerste bombardement in een indrukwekkend docudrama treffend in beeld werd gebracht. TOS.) En dus werd de dodenherdenking in ere hersteld.

Na de oorlog heeft het lang geduurd voordat alle schade weer hersteld was. En dat ging ook niet zonder slag of stoot. Vooral over de herbouw van de Catharinakerk is veel gedubd en gewogen. Moeten de deuren bijvoorbeeld wel of niet naar binnen open gaan zoals in de Middeleeuwen gewoon was maar nu als gevaarlijk werd bevonden? Tot 1964 heeft het geduurd voordat de toren, en nu niet in- maar aangebouwd klaar was. Daarmee had de stad wel weer het hart teruggekregen. En allengs werd ook de Waterstraat weer bebouwd en heeft het aanzien gekregen dat lang niet in ieder opzicht de vergelijking met de vooroorlogse tijd kan doorstaan. (Wie weet nu nog dat daar ook ooit een synagoge heeft gestaan?) En helaas geldt dat voor meer straten in het "ei". Een uitzondering kan dan wel weer gemaakt worden voor het door prins Claus geopende gemeentehuis dat in 1969 klaar was.

Natuurlijk, het kleine oude stadhuis aan de markt had zeker zijn charme met zijn cachot onder de toegangstrap, maar het huidige straalt na zoveel jaar nog steeds moderne allure uit. Opvallend was dat tot lang na de oorlog er weinig verkeer in het centrum was. Maar goed ook, want wij kunnen ons nu nauwelijks voorstellen dat er tweerichting verkeer reed in de toch niet al te brede Hamburgerstraat.

Al met al een boeiende presentatie met verrassende inblikjes in de ontwikkeling van Doetinchems centrum. Waarvoor Theo Rougoor terecht de handen op elkaar kreeg -en als compliment- dat er op geen enkel moment doorheen werd gepraat. Want helaas is dat wel eens anders.

HB

Verjaardagen

In de afgelopen periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

Wim Frommé 27 augustus (70 jaar)

Hans de Vries 1 september (64 jaar)

Jan van Iersel 9 september (67 jaar)

Arnold van der Goot 15 september (85 jaar)

Jan Thijssen 16 september (77 jaar)

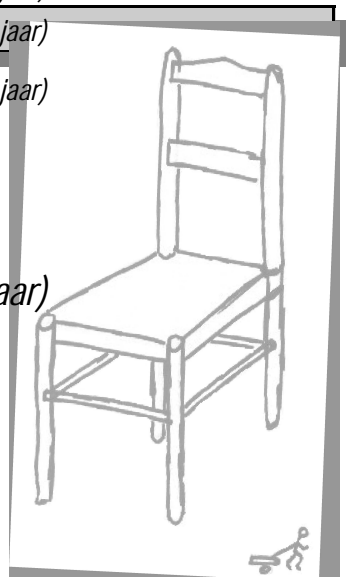
Bij deze (nogmaals) gefeliciteerd.

In de komende maand hoopt

Aart van Silfhout 13 oktober (71 jaar)

zijn verjaardag te vieren.

Aart, we wensen je een fijne verjaardag toe!

De boekenkast van.... Koos Kuiper

Een nieuwe rubriek waarin een lid van onze club bezoek krijgt van een bulletinredacteur, die middels een reis door de boekenkast van het Lionslid een beeld geeft van zijn leven en denken.

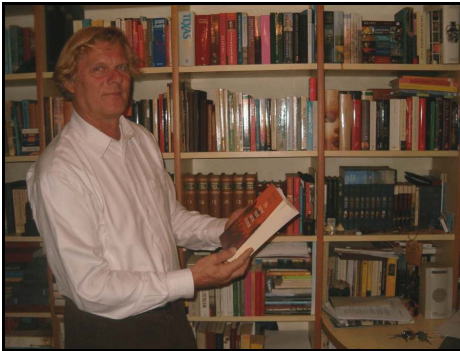
Lezen heeft in het leven van Koos altijd een rol gespeeld. En wel een rol waarbij werken en leren altijd aan elkaar gekoppeld waren. Door het vroege overlijden van zijn moeder kon hij de middelbare school niet afmaken en werd hij gedwongen op 18-jarige leeftijd te gaan werken. Ambitueus als hij al vroeg was, combineerde hij dat vrijwel direct met (avond)studies. Hij begint de studie aan de Groningse bestuursacademie en dat betekent natuurlijk dat alle vrije tijd aan de studieboeken moest worden besteed, iets wat zich in een latere fase herhaalde toen hij zijn studie in Gelderland voortzette.

Vanaf 1979 runt hij samen met Ietsje een Brunawinkel in Didam. Daar waren boeken ruim voorradig. Vooral detectives hadden zijn belangstelling. Maar ook de ruim voorradige sortering tijdschriften en kranten die allemaal onder het genot van de in de winkel ruim aanwezige rookwaar doorgenomen werden. "Lezen is b(l)ij blijven" had hij als motto boven de boekenafdeling neergezet, in de hoop dat dat de omzet zou vergroten. Koos was in die periode enigszins een onrustig type dat niet toe kwam aan romans en zeker geen dikke pillen. Hij bestempelt zichzelf in die tijd als een "functioneel lezer".

Na runt Ietsje de winkel alleen. Koos werkt bij de gemeente Doetinchem en het lezen beperkt zich vooral tot ambtelijke stukken. In 1987 wordt de winkel verkocht en gaat Koos in Nijmegen studeren en duiken de studieboeken weer op. Na een succesvolle studie wordt Koos in 1994 gemeenteraadslid. Omdat dat lidmaatschap niet te combineren is met zijn ambtelijke functie stapt hij over naar de regio Achterhoek. In beide functies is er naast het bestuurlijke werk veel tijd nodig voor het lezen van talloze ambtelijke stukken. Een bezigheid die hem tot op vandaag nog steeds veel tijd kost.

Dat betekent niet dat hij als een Droogstoppel door het leven gaat. Ietsje is een fervent lezer. Als lid van een leesclub maakt zij Koos wegwijs in de voor hem geschikte literatuur voor de weinige vrije tijd. Zo heeft hij onlangs nog het verrassend goede boek van Arnold Grunberg "Tirza" gelezen. Maar ook was hij getroffen door het niet zo gemakkelijke, maar door het onderwerp erg boeiende boek "Honderd jaar eenzaamheid" van Marquez. En is hij op dit moment halverwege in "De eeuw van mijn vader" van Geert Mak, van wie

overigens het cadeau gekregen "In Europa" nog op de boekenplank ligt. Maar ook de vakliteratuur moet bijgehouden worden. Zo heeft hij onlangs een cursus mediation voor bestuurders gevolgd, waarvoor hij nu gecertificeerd is.

Onlangs heeft Ietsje hem meegenomen naar de Gruitpoort om een voordracht bij te wonen van Kader Abdolah. Koos was erg van onder de indruk van deze van origine Iraanse schrijver en is vast van plan werk van hem te gaan lezen. ("Het huis van de moskee" is dan natuurlijk een aardig begin. De hertaling van de Koran kan nog wel even wachten.)

Koos wijst mij ook op het boek "Over religie" van Kuitert. Dan ontstaat een boeiend gesprek over religie, de betekenis ervan voor iemands leven, over de eeuwige zoektocht die religie eigenlijk behoort te zijn tegenover de rigide standpunten die door allerlei (semi)-fundamentalistische groeperingen wordt ingenomen. "Knielen op een bed violen" van Siebelink noemt Koos in dit verband een indringend geschreven boek over een enge religieuze wereld. Die zoektocht moet volgens Koos leiden naar een menselijke en hanteerbare vorm van liefde en zingeving die het leven waardevol maakt.

Omdat Koos een druk bezet man is en af en toe te onrustig is om zich geconcentreerd in boeken te verdiepen, neemt hij zich nu al voor om later wel heel veel te gaan lezen. Vooral geschiedenis zal daarbij een geliefd onderwerp worden. En dan vooral politieke geschiedenis vanaf de 19e eeuw. Als om aan te geven dat die plannen serieus zijn, laat hij de onlangs verschenen biografie van Jeroen Koch over Abraham Kuiper zien, een boek dat hij met belangstelling heeft gelezen en waarin -uit een oude tijd- religieuze aspecten de revue passeren die nu amper meer voorstelbaar zijn.

Maar die tijd is nog ver weg. Daarom moet Ietsje hem maar van advies blijven dienen om tussendoor toch ook een goede roman te lezen. Gelet op de vele voorbeelden die daarvan al in hun boekenkast te vinden zijn, zal dat best lukken.

Een geplooid leven

op bezoek bij Hans Bruyn

Hij is net teruggekomen van een lange vakantie op Curaçao met zijn partner Lea. Hij doet zijn naam eer aan vandaag: gebruid zit hij in zijn stoel temidden tussen de nog te openen post en de nog te lezen tijdschriften. Het huis vertoont alle tekenen van "net thuisgekomen zijn". Er is zelfs nog geen thee in huis. Geen nood. Lea loopt even naar de winkel om wat te halen. Ondertussen vertelt Hans over de

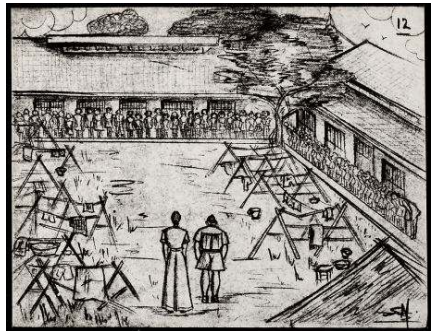
heerlijke weken op Curaçao en laat foto's zien van het huisje waar ze ieder jaar wel een paar weken doorbrengen. Ondertussen is Lea terug gekomen en even later zitten we te genieten van een vers kopje thee. Lea waarschuwt nog: "Hans is niet zo'n prater hoor, daarom zit ik erbij." Dat geen-prater-zijn blijkt in de loop van de middag nog wel mee te vallen. Hans is een smakelijk verteller die niet veel woorden nodig heeft om met zijn verfijnde humor die dingen die hij in het leven heeft meegemaakt voor de luisteraar opnieuw tot leven te brengen.

Hans is geboren op 27 oktober 1932 te Surabaya in Indonesië. Zijn vader was timmerman en kwam bij de Marine Luchtvaart Dienst terecht. Hij werkte als timmerman aan de vliegtuigen. Dat klinkt vreemd, maar is niet helemaal verrassend als je weet dat in die tijd de vliegtuigen nog van hout waren.

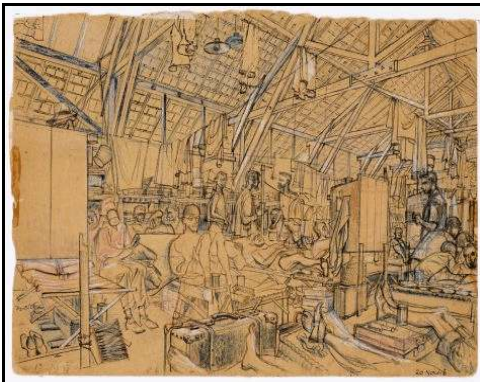
Hans' vader zou vier jaar in Nederlands Indië werken, maar na die vier jaar zei hij: "Demobiliseer mij maar hier." En zo bleef Hans, samen met zijn ouders, zus Leni en broer Bert op Java wonen. Zijn vader ging werken als docent op de ambachtsschool, zijn moeder was onderwijzeres.

Het leven op Java herinnert Hans zich als een heerlijke tijd met lange vakanties en vaak uitstapjes met het gezin in de bergen. Aan dat heerlijke leven kwam in maart 1942 een einde, toen de Jappen kwamen.

Zijn vader werd direct opgepakt, zoals alle blanken, behalve Italianen en Duitsers. Een onderduiker kwam goed weg door te zeggen dat hij Fries was: de precieze demografische situatie in Europa was de meeste Japanners onbekend. Uiteindelijk werden ook de vrouwen en kinderen gevangen gezet. Hans kwam in de jeugdgevangenis bij zijn moeder en zus in het vrouwenkamp Tangerang.

Tekening uit het kamp Tangerang

Barak in het kamp Baros

Jongetjes, ouder dan 11 jaar moesten weg bij hun moeder uit het vrouwenkamp en zo ging ook Hans op zijn 11^e jaar naar kamp, Grogol, een oude psychiatrische inrichting. Van daaruit moest hij een paar maanden later naar Baros, het mannenkamp, "een waar paradijs voor wandluizen". De wanden waren van gevlochten bamboe en de daken van bladeren. 's Nachts vielen de luizen zo op het slapende 'eten'.

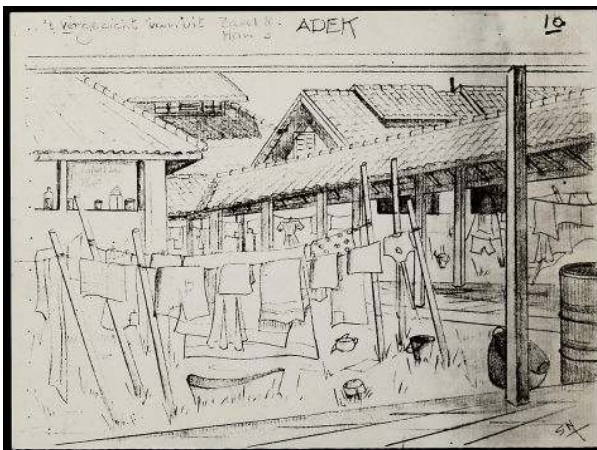
Na Baros kwamen ze in het Vierde Bat, de kazerne van het vierde bataljon van het KNIL. Daar ontmoette hij plotseling, na 2,5 jaar zijn vader weer. Hij herkende hem eerst niet. De man deed uitbundig en zei dat hij zijn vader was. Maar het drong niet meteen tot hem door.

Terugkijkend op die tijd zegt Hans dat hij, zoals alle kinderen in moeilijke omstandigheden, zich plooiend naar de steeds veranderende

omstandigheden, het kampleven niet als echt heel erg ervaren. Hij pikte er vooral de positieve kanten uit. Je kon bepaalde dingen kiezen. In de kampen was bijvoorbeeld geen leerplicht. Je kon naar school maar je kon ook op corvee of plaggen gaan steken waar jappers wallen van maakten. Een werk waar je een aardappel en een broodje mee kon verdienen. Hij deelde dat eten met zijn vader die in het hospitaal lag.

Wat echt "niks" was, waren de sanitaire voorzieningen: een simpele goot met een dun stroompje water. Dat was alles. Het was dus steeds en bovenal oppassen "wat er allemaal langs kwam drijven".

En toen ineens was de oorlog afgelopen, hetgeen het best te merken was aan de rantsoenen die verdubbeld werden. Het was niet te merken aan een andere legermacht die in de omgeving zichtbaar werd. Er waren geen geallieerde troepen in de buurt. Maar nog voor men goed en wel gewend was aan het eind van de oorlog begon de opstand van de Indonesiërs tegen de Nederlandse overheersing. Het was dus veiliger om nog maar maar even in het kamp te blijven. Er volgde wel een hereniging met zijn moeder, die in kamp ADEK (Algemeen Deli Emigratie Kantoor) zat.

In 1946 was Indonesië te onveilig geworden. Het gezin vertrok, zoals zoveel Nederlanders en aan Nederland trouw gebleven Indonesische mensen, per schip naar Nederland. Ze vertrokken met het idee: "We komen terug." Dat zou er niet meer van komen.

Het schip was volgeladen en in het ruim was het erg warm. Uiteindelijk kwamen ze aan in Ataka (Egypte). Daar stopten alle boten vanuit Indonesië om kledingpakketten uit te reiken aan de passagiers Europese kleding. Op de kade stond een kapel die het Wilhelmus speelde. De ontroering bij de passagiers maakte

De kade in Ataka

echter plaats voor hilariteit toen bleek dat de kapel bestond uit een groep krijgsgevangenen Duitse soldaten van de troepen van veldmaarschalk Rommel.

Zo kwam Hans naar Nederland. Het gezin kwam bij de grootmoeder van Hans in Leiden te wonen. In 1947 overleed zijn vader door de slechte gezondheid waar hij al sinds de kampen mee geworsteld had. Ze zijn altijd bij oma blijven wonen, ook na haar overlijden. Zijn moeder overleed pas in 1998 op 98-jarige leeftijd.

Heel langzaam ontstond eindelijk -na jaren van oorlog en verdriet- ook weer gezelligheid en sfeer in het huis. Er was veel familie in de buurt van Leiden die geregeld over de vloer kwam. Hans zelf plooide zich ook hier weer naar de nieuwe omstandigheden en integreerde snel. Hij ging naar de middelbare school. Hans las veel in zijn HBS tijd. Dat deed hij liever dan voetballen, een voorkeur die zijn hele leven lang niet meer is veranderd. Zijn interesses lagen in de wereld van de literatuur, geschiedenis en de historische atlas. De vader van Hans vond dat er niks beter was dan techniek en zijn moeder had dat idee overgenomen en overgedragen op Hans. Na 5 jaar HBS aan de Hoge

Rijndijk ging hij dan ook studeren in Delft om civiel ingenieur te worden. De keuze voor techniek kwam ook voort uit een zakelijk/economische overweging: er moest een goede baan komen.

In 1951 ging hij in Delft studeren. Hij bleef in Leiden wonen -er was te weinig geld om op kamers te gaan. Eerst reisde Hans elke dag met de trein, maar later ging hij met een scooter op en neer. Hans was regelmatig in het W&W-gebouw (weg- en waterbouw) te vinden. Vooral zag men hem daar bruggen met collega's. Die liefde voor het bridge-spel is nooit over gegaan.

Na 7 jaar studeerde Hans af als civiel ingenieur. Maar voordat hij daarmee aan de slag kon, moest hij eerst in dienst. Als soldaat 2^e klas werd hij ingedeeld bij de Genie, Bureau Brugclassificatie. Een niet heel onbelangrijke taak, want hij moest er veelvuldig voor op brugverkenning in het oosten van het land. Daarvoor moest hij steeds een dienstauto-met-chauffeur reserveren. Klein

bijkomend probleem was dan wel dat de chauffeurs allemaal korporaal waren en dat hij, als soldaat 2^e klas een korporaal geen orders mocht geven. Daarom kreeg Hans altijd een vaandrig mee, aan wie hij vertelde wat de bedoeling is, waarna de vaandrig die bedoeling omzette in orders voor de chauffeur!!!

Hoofd van de inspectie was een majoor die -heel toevallig- in zijn vrije uren techniek studeerde in Delft. Hans was niet te beroerd om zijn majoor af en toe te helpen met zijn opgaven, hetgeen nooit onhandig is in een nogal hiërarchisch opgezette organisatie. Plooien naar de omstandigheden was en bleef een belangrijke levenswijze van Hans.

Maar hoe comfortabel het leven in het leger ook was, op een gegeven moment kreeg Hans genoeg van het soldatenleven en solliciteerde hij naar een baan bij het Waterloopkundig Laboratorium. Een baan die Hans ook als vervolgstudie beschouwde. Professor Thijssen van het Waterloopkundig

Laboratorium wilde hem maar wat graag hebben, maar Hans moest nog wel een lange tijd in dienst. Professor Thijssen wist echter met zulke problemen wel raad en schreef aan de legerleiding dat "de voltooiing van de Deltawerken ernstig vertraging op zal lopen wanneer Hans niet terstond de dienst kan verlaten." Dat kon.

Hans verliet het leger en keerde terug naar Leiden. Vier jaar lang reisde hij op en neer naar zijn werk bij het Waterloopkundig Lab. Volgens Hans een heerlijke tijd in een wonderlijke wereld waarin 26 ingenieurs samenwerkten met 3 timmerlieden. Een zekere speelsheid (maquettes bouwen en kijken hoe het allemaal loopt) maakte het werk zeer aangenaam, en het is niet ondenkbaar dat Hans er nog gewerkt zou hebben als de directeur van het lab het na vier jaar welletjes vond. Het Lab werd gezien als een soort na-studie en men werd niet geacht daar heel lang te blijven. Hans moest maar eens gaan solliciteren op een andere baan. Dat deed hij na het realiseren van een interessant project: de sluisdeuren van Wijk bij Duurstede.

Hij solliciteerde bij het Waterleidingbedrijf Oost Gelderland. (WOG) in Doetinchem. In 1964 wordt hij aangesteld als ingenieur in Algemene Dienst. Een werkplek voor het leven zal later blijken, want in 1983 wordt Hans directeur van de WOG en zal dat tot aan zijn vertrek in 1992 blijven.

Ondertussen heeft Hans in Leiden ook Hanny Goormachtig ontmoet. Hanny komt uit Vlaanderen en heeft, net als Hans, maar dan in een heel andere vorm, een oorlogsverleden dat zwaar op het leven drukt. Uit de vriendschap ontstaat een relatie en in 1964, nog voor hun vertrek naar de Achterhoek, trouwen ze. Uit het huwelijk wordt in 1965 hun oudste zoon Gijs geboren en twee jaar later Hans junior. Het huwelijk duurt 26 jaar als Hanny in 1990 aangeeft alleen verder te willen gaan.

Hans is dan weer 8 jaar vrijgezel als hij zich opgeeft voor een muziekkreis naar Leipzig. De reis staat in het teken van Johann Sebastiaan Bach en zijn Mattheüspassion, die in die stad bezocht en beluisterd zal gaan worden. In Zevenaar, bij het overstappunt van de bus, besluit Hans voor hij overstapt op de bus naar Leipzig een kop koffie te drinken. Het is druk en hij vraagt aan een mevrouw of "het gepermitteerd is bij haar aan tafel te komen zitten." De vrouw in kwestie stemt toe en zo zitten ze tien jaar later nog steeds met grote regelmaat bij elkaar aan tafel koffie te drinken!

Lea, want zij was het die aan het tafeltje zat, vertelt haar deel van het verhaal: Na een gelukkig huwelijk, waarin haar man van de ene op de andere dag was overleden, had ze zich eindelijk na negen jaar een muziekkreis cadeau gedaan. Met haar man, een groot Bachliefhebber, had ze meer van deze reizen gemaakt en het leek haar erg passend om op zijn sterfdag de Mattheüspassion te gaan beluisteren. Nog steeds kan ze niet zomaar een toeval zien in het feit dat ze op die reis Hans ontmoet heeft. Kerst 1998 was het definitief "aan".

Ze hebben het goed samen. Heel goed. Ook al kiezen ze er voor om allebei hun eigen basis te houden, Hans in Doetinchem en Lea in Bunnik., ze delen veel van hun leven met elkaar. De gezamenlijke weekenden, de reizen en de jaarlijkse weken op Curaçao zijn heerlijke momenten, die het leven van beiden kwaliteit geven.

#

Hans laat me uit. Hij haalt een briefje uit zijn portemonnee. "Het was een harde leerschool." zegt hij. Ik vraag hem wat hij bedoelt. "De kampen." zegt hij. "Ik was als jochie van 11 bij mijn moeder, broertje en zusje weggehaald en in een ander kamp gegooid. En na een paar dagen had ik het zo te kwaad dat ik huilend de grote zaal binnen kwam. En iedereen die daar was, begon mij uit te lachen. Heel hard uit te lachen. Ik heb nooit meer gehuild."

Hij geeft mij het briefje. 'Zo voelde ik mij daar.' zegt Hans. En ik lees:

'Mt 8:12 "maar de kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars." '

#

De Aftrap

Er was lang over nagedacht, veel over vergaderd en dan eindelijk was daar 8 september, de dag waarop voor het eerst het grootse jubileumplan van de 50-jarige LC Doetinchem naar buiten werd gebracht.

De locatie mocht er zijn: in de raadzaal van het gemeentehuis werd een selecte groep van 24

Betrokken Doetinchemmers ontvangen door de Lions projectgroep. Na een welkom door voorzitter Bert Lamers volgde een fraaie presentatie door Theo Soontiëns meer dan verdienstelijk in elkaar gezet en door Bert uitvoerig toegelicht. Na eerst de aanleiding te hebben genoemd benadrukte hij dat het vooral om een lokaal project gaat dat gericht is op maatschappelijke, sociale en culturele projecten voortvloeiend uit een eigentijdse invulling van het moderne naberschap.

Vervolgens kwamen het BD-fonds (Theo had op creatieve wijze een paar voorbeelden opgenomen die de presentatie nog professioneler deed lijken), BD-Kennisbank en de BD-Sociëteit aan de orde, in onze club inmiddels bekende onderwerpen.

Belangrijk was natuurlijk hoe al deze plannen zouden overkomen bij de aanwezigen. Toen het eerste enthousiaste schap eenmaal over de dam was, en na een slimme regie aanwijzing van Rob Voorhuis, kwamen talrijke instemmende geluiden los. En bovendien ook

waardevolle suggesties om het gehele plan tot een succes te maken. Meest opvallend was daarbij dat ook bij de betrokken deelnemers het belangrijk werd gevonden om het plan te voorzien van een zo breed mogelijk draagvlak. Het DB-project zal geen LC Doetinchem project worden. Het in onze kring geboren plan is als het ware het cadeau van de 50-jarige Lionsclub Doetinchem aan de lokale gemeenschap. En daar kunnen wij trots op zijn.

Het is altijd afwachten wat de werkelijke respons zal zijn na afloop van de presentatie van zo'n gedurfd project. Daarom kunnen wij des te meer tevreden zijn dat al aan het eind van de bijeenkomst er een voorbereidingcommissie kon worden samengesteld met vertegenwoordigers uit diverse geledingen die nu het voortouw gaat nemen om het project verder te ontwikkelen. De eerste afspraken zijn al gemaakt.

De aftrap is geweest. De vaart zit er in. Wij spelen in een kansrijke positie. Het kan wel eens een heel mooi verjaardagsfeestje te worden op 24 april 2009.

HB

Combi Sudoku

In het hieronder getekende vierkant, bestaande uit 9 vierkanten, in elk waarvan weer 9 kleinere vierkanten te onderscheiden zijn, staan een aantal letters ingevuld. In elk van de grotere vierkanten, in iedere kolom èn in iedere rij moeten de volgende letters voorkomen:

aa / c / d / j / l / r , een teken ! en de cijfers 5 en 0.

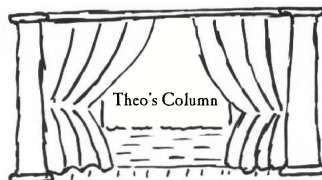
De bovenste rij is het juiste antwoord.

	l	c						!
0			!			5		d
		!	aa	d	r			l
l	r	aa			5			
	!			r			1	5
				c			aa	r
	5		j		0			
		j		aa				
aa			c		d		!	

Uitslagen kunnen per mail gestuurd worden aan de puzzelredacteur aj@pulltergunne.nl voor de eerste van de volgende maand. Of en wat voor prijs er ter beschikking zal worden gesteld is ook nog een hele puzzel.

Een vrouw

Ik bedoel, we kunnen het er lang en breed over hebben, we kunnen het ook verzwijgen, maar dat zal ons niet helpen. We moeten het gewoon onder ogen zien.

Ik had ook niet gedacht dat ik het ooit hardop zou durven zeggen. Zou moeten zeggen. Dat ik het koel en zakelijk op papier zou moeten vaststellen. Mijn studiegenotes, 30 jaar geleden, zouden mij indertijd direct ontmand hebben als ik toen had durven zeggen wat ik nu zal moeten zeggen. En ik was godzijdank ook zo wijs om dat toentertijd niet te zeggen, ook al dacht ik het soms wel. Want ik zag het wel. In de school. En daarbuiten. Maar zij zagen dat heel anders. Zij zagen dat als "typisch masculien indoctrineren van de werkelijkheid." De werkelijkheid die eigenlijk vrouwelijk was. Ook altijd was geweest. Al sinds de oertijd, die toch vooral matriarchaal georganiseerd was geweest. Organisatie sowieso, was ten enenmale en in en uit principe matriarchaal. Want mannen konden helemaal niet organiseren. En al helemaal niet in de oertijd. Mannen maakten maar 3 dingen: rotzooi, kinderen en zich uit de voeten. Dus de vrouwen, die met de kinderen achterbleven, moesten alles zelf weer ordenen: wat en wie bij wie en wat hoorde. Een van de twee zekerheden die de kinderen hadden was wie hun moeder was. Niet wie hun vader was. Oh nee. Dat was de andere zekerheid, dat de vader nooit zou kunnen worden vastgesteld.

Maar ergens in dat grijze verleden, waarschijnlijk bij de opkomst van het Christendom, zo zeiden mijn studiegenotes, was het misgegaan. Hadden de mannen in jurken het van de vrouwen in jurken overgenomen. Wat ik best slim vond. Je eerst als vrouw verkleeden, hun vertrouwen winnen, en ze dan hun macht ontnemen. "Typisch mannelijk" vonden mijn studiegenotes.

Maar de toekomst, zo zeiden mijn studiegenotes, zou dat alles weer ongedaan maken en zou die soort mensen die wèl twee dingen tegelijk kan, de vrouw, laten zegevieren over de soort die maar een ding tegelijk kan (naar zijn autosleutels zoeken) De man.

En ik geloofde hen, want ze waren mooi en meegaand met diegenen die hen geloofden. En in die tijd kon ik best 2 dingen tegelijk: Liegen en Liefhebben.

Maar evenzogoed was het Grote Zwijgen wel begonnen en mocht ik niet hardop zeggen wat ik dacht dat er aan de hand was: namelijk dat vrouwen - ook al zouden ze het echt willen- helemaal niks te zeggen hadden in de wereld. Dat ze nooit de mannen van hun posities zouden kunnen verdrijven, ook al zouden ze zich verkleeden als mannen en doen als mannen en praten als mannen en kijken als mannen. Het zou ze niet lukken. De truc die de mannen bij hen hadden uitgehaald zou de vrouwen niet helpen. Omdat vrouwen niet weten dat mannen elkaar per definitie niet vertrouwen, maar wel met hun grootste vijanden gezellig uit eten kunnen gaan! En dat zullen vrouwen nooit kunnen. En golven. Dat blijft ook behelpen met vrouwen.

Ook al zouden er 3 keer zoveel vrouwen op de universiteit zitten als mannen, dan nog zouden ze ons niet de baas zijn. Wat heet: zet één man in een basisschool vol vrouwelijk personeel, en hij wordt er directeur. Bovenschools!

“Nou, nou.” zal elke lezeres denken. “Die durft. Die is uit de kast gekomen.”

Ja, inderdaad. Sinds maandagmiddag durf ik het ook gewoon te zeggen. Want ik heb het gezien. Verscholen achter mijn laptopje, in een donker hoekje van de raadzaal van het stadhuis van Doetinchem was ik getuige van een bijeenkomst van de Belangrijkste Maatschappelijke Figuren uit de Doetinchemse Samenleving. Lang was erover de uitnodigingen gewikt en gewogen, gezocht en gevonden, genoemd en verzwegen, geschreven en gestreept. Wie er deze middag wèl op het stadhuis aanwezig was, behoorde tot de Fine Fleur van de Doetinchemse Machthebbers. Hier zaten geen marktkooplui of leerkrachten of straatveggers. Hier zaten de mensen die Doetinchem tot Doetinchem maakten, maken en zullen maken.

En ik zag ze. En ik telde ze. En ik geloofde mijn ogen niet omdat ze zagen wat ik altijd al gedacht had dat ze zagen. En ik hertelde. Ik maakte foto's. En ik telde wat ik zag op de foto's. En ik zag dat ik gelijk had: Tussen al die machthebbers, visionairs, trendsetters, media-tycoons, artiesten, captains of industry, filosofen, notarissen en bankiers van Doetinchem zat een vrouw.

Eén!

Eéntje!

Eén vrouw!!!

Theo Soontiëns

(niet de naam van die ene vrouw, maar de schrijver van deze column)

Commissies 2008-2009

● 24-0409

Bert Lamers, voorzitter

Toon Gasseling, vice-voorzitter

John Brands

Henk Breuker

Henk Drost

Marnix Jansen Venneboer

Martin Liefink

Jos Niesink

Theo Soontiëns

Hans de Vries

Ruud Wink

● ACF

John Brands, voorzitter

Henk Breuker

Jan van Iersel

Theo Soontiëns

● Activiteiten

Hans de Vries, voorzitter

Herman van den Broek, vice-voorzitter

Hans Kietselaer

Bart van der Laan

Jan Loggers

Bart-Jaap Pull ter Gunne

● Bulletin & ICT

Henk Breuker, voorzitter

Theo Soontiëns, vice voorzitter

Han Meibergen, content officer

Henk Drost, photo-officer

Marnix Jansen Venneboer, photo-officer 2

Henk Dijk

Bart-Jaap Pull ter Gunne, cartoon & puzzle

Kees van Steenberg, ICT officer

Ruud Wink

● Interservice

Henk Breuker

Bert Lamers

● Jeugd

Henk Dijk, voorzitter

Gerard Roelofsen, vice-voorzitter

Chris Geurink

● Jumelage

Henk Drost

Marnix Jansen Venneboer

Jan van Iersel

Han Meibergen

● Kascontrole

Hans Kietselaer

Aart van Silfhout

● Leden

Bert Lamers, voorzitter

Tom Jacobs

Toon Gasseling

● Milieu

Hans Bruyn

Koos Kuiper

● Tail Twisters

Chris Geurink

Jan Jurriëns

● Guiding Lions LC

Montferland-Emmerich

Henk Breuker

Jan Kruit

● We Serve

Wim Frommé, voorzitter

Ruud Wink, vice-voorzitter

John Brands, manager projecten

Jan van Iersel, secretaris

Jos Niesink

Kees van Steenberg

Agenda 2008-2009

3 september 2008	19.45 uur	Lezing Het ei voor & na 1945 - Th. Rougoor	
17 september 2008	18.00 uur	Tap Hap	
26 september 2008	13.00 uur	Metzo Regatta	
1 oktober 2008	19.45 uur	Clubavond	
15 oktober 2008	18.00 uur	Tap Hap	
18 oktober 2008	19.30 uur	Jeu de Boulle avond	
29 oktober 2008	18.00 uur	5 ^e woensdag - het Borghuis	
5 november 2008	19.45 uur	Bezoek Metzo-college	
19 november 2008	18.00 uur	Taphap	
3 december 2008	19.45 uur	Lezing Ferry Nahon (Marktlink)	
11-13 december 2008		de ACF met op 13 december Lionsnight	
17 december 2008	18.00 uur	Tap Hap	
17 januari 2009	14.00 uur	Jubileumreceptie villa Ruimzicht	
	20.00 uur	Jubileumgala in villa Ruimzicht	
4 februari 2009	19.45 uur	Clubavond - herhalingsoefening reanimatie	
18 februari 2009	18.00 uur	Tap Hap	
4 maart 2009	19.45 uur	Freddie Heinzl, advocaat te Kleve en lid van LC Montforland/Emmerich spreekt over Nederlands-Duitse betrekkingen.	
18 maart 2009	18.00 uur	Taphap	
1 april 2009	19.45 uur	Martin Kaal en Herman van Zandbrink over rol van de Provincie in Achterhoek /Liemers	
15 april 2009	18.00 uur	Taphap	
24 april 2009	??	Jubileumactiviteit in Schouwborg Amphion	
6 mei 2009	19.45 uur	Clubavond	
20 mei 2009	18.00 uur	Tap Hap	
3 juni 2009	19.45 uur	Frans-Jan Liefink over Kiros/Pompestichting	
17 juni 2009	18.00 uur	Tap Hap	
1 juli 2008	18.00 uur	Bestuursoverdracht met Papillons	